

Rejenka.

(Nadaljevanje).

Podobnih veselih dni je Anica pri Čekalkovih doživela še mnogo. Spomladi in poleti je hodila Čekalka v gozd in nabirala razne rože in zelišča, pa jih je doma sušila in dajala bolnikom za zdravilo. O vsaki rastlini je vedela kaj povedati. Kazala je deklici v gozdu mesta, kjer se je pripetila kakšna nesreča, peljala jo je tudi k ribniku, kjer je baje povodni mož, pripovedovala ji o gozdnih vilah, in Anici se je zdel gozd kakor bivališče čudnih duhov in strahov. Bala se pa ni tistih strahov, ker ji je starka pravila, da so nevarni le onim, ki ne nosijo s seboj rožnega venca ali križca, Anica pa je imela zmeraj na vratu srebrn križec, s katerim so jo bili našli v Krtini.

Drugikrat je hodila Čekalka po gobe in jagode. In tedaj je bilo v lesu tako lepo! Poletavalo je tam toliko pisanih metuljev, pa sladko prepevalo toliko ptičev, da je bilo Anici kakor v raj. Jeseni jo je peljal dedek daleč v gozd na visok grič, koder je bilo vse polno lešnikov. Natrgala sta jih polno vrečo in nesla domov.

In prišla je spet zima, po zimi pa spet pomlad in za pomladjo poletje in žetev, in po žetvi ji je prinesel dedek tablico s črkami, a naslednji dan jo je peljala babica v šolo.

Gospoda učitelja je Anica že dolgo poznala. Videla ga je večkrat, ko je stal pred šolo in opominjal dečke, naj bi vsakega lepo pozdravljali. Videla ga je na koru, ko je lepo igral. Imela ga je rada, pa vendar ni vedela, da je tako dober, dokler ni prišla v šolo. Gospod učitelj se ji je nasmehljaj, jo pobožal in rekel, da je pridna punčka in ji dal groš. Odslej kar ni mogla Anica dočakati šole in hodila je tja dopoldne in popoldne, ne da bi kdo ukazoval.

Toda ta sreča ni trajala dolgo.

Ko so nastale spet jesenske megle in so bile noči spet dolge kakor morje, je prišel dedek neko jutro iz službe domov in začel tožiti, da ga nekam stresa mraz. Legel je in ni šel iz postelje ves dan. Žena mu je kuhala in dajala razne rože, pa ni vse nič pomagalo: staremu čuvaju je bilo od dne do dne slabše. Stokal in tarnal je, da ga je bilo žalostno slišati. Žena je natiem plakala in navsezadnje šla po duhovnika. Prišel je gospod župnik z ministrantom in previdel je bolnika. Sešli so se vsi sorodniki, klečali in molili ob postelji, nekateri so tudi plakali. Čekalka je držala Anico v naročju, in starček je položil deklici roko na glavo in jo blagoslovil s svetim križem. Kmalu potem so mu prižgali blagoslovljeno svečo, in ko mu je oči zatisnila smrt, je babica omedlela. Ženske, katerih je bila polna soba, so jo zdramile. Mrtveca so položili na slamo in odnesli vso objokano Anico h Koširjevim.

Tretji dan je bil pogreb, in potem je nastopila žalostna zima. Čekalka je še nežneje negovala Anico ko prej, a deklica je videla njeno otožno

obličje in objokane oči, pa se ni hotelo nekdanje srčno veselje več vrniti v njeno srce.

Anici je bilo, kakor da se je mahoma postarala za nekaj let. Postala je resnejša in razumnejša. Začela se je že brigati za domače delo. In to je bilo tudi potrebno, zakaj dedek je že ležal v grobu, a babica je morala večkrat z doma. Kdo naj bi bil posipal kokošim in pokladal kozi, če ne Anica? —

Tista žalostna zima se je zdela Anici strašno dolga.

Naposled je vendarle minila, in ko se je razvilo prvo cvetje na loki, ste ga natrgali vdova in Anica, povili ga v venec in ga nesli dedku na grob.

Na grobu je stal samo preprost križ iz mehkega lesa s še bolj preprostim napisom. Toda molitve, ki so kipele s tega groba v nebo, so bile Bogu vsekako ljubše kakor najdražji spomenik.

Ko ste odmolili Čekalka in Anica, je peljala Čekalka Anico h glavnemu križu, ki je stal sredi pokopališča.

»Pojdi, sedeva nekoliko na stopnico,« je rekla babica. »Bole me noge.«

»Saj vendar nisva šli daleč,« se je začudila Anica.

»I no, zlata moja, moje noge so že stare in se kmalu utrudijo. Vse tako se mi zdi, da me ne bodo več dolgo nosile, da me bodo kmalu položili poleg mojega rajnega.«

Čekalka je povescila glavo, in glas se ji je tresel.

Anici so stopile solze v oči:

»Ne, babica, ne, ne smete umreti!« je prisrčno vzkliknila in gladila ženici zgubančeno roko.

»Zlato dete, smrti se nihče ne ubrani,« je poučevala babica Anico. »Veš, jaz čutim v vseh udih, da gre z menoj navzdol — v grob.«

»Kaj bom potem počela jaz?« je boječe vprašala deklita.

»Nič se ne boj, dušica moja, zate bo skrbel Bog in tvoj angel varih,« jo je tešila žena in zaupljivo gledala proti nebu.

»Vidiš, ko si se bila izgubila, me je pripeljal tvoj angel varih k tebi, in jaz sem te varovala vsega zlega, kakor sem mogla, in čuvala te bom do smrti. In če danes ali jutri umrjem, te bo popeljal angel varih spet k dobrim ljudem, da ti ne bo nič hudega. Samo ne pozabi na jutranjo in večerno molitev, pa boš videla, da te Bog ne bo zapustil.«

Ženica je govorila s takim zaupanjem in s takim prepričanjem, da Anici še na misel ni prišlo, da bi kaj dvomila, in zato je bila brez skrbi za svojo bodočnost.

Medtem se je nagnilo solnce k zapadu. Poslovlili ste se od dedkovega groba in šli domov. —

(Nadaljevanje.)
